

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžk/10/2020
Identifikačné číslo spisu: 7018201057
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7018201057.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v právnej veci žalobkyne (v konaní sťažovateľka): E. R. F., narodená X. R. XXXX, trvale bytom Š. XXX/XX, Z., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, Prezídium Policajného zboru, Národná kriminálna agentúra Bratislava, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a nečinnosti správneho orgánu, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 10. októbra 2019, č. k. 6S/169/2018-60, ECLI:SK:KSKE:2019:7018201057.1, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 10. októbra 2019, č. k. 6S/169/2018-60 a vec vracia krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I. Konanie pred správnym súdom

1. Žalobkyňa sa správnou žalobou zo dňa 18.11.2018 domáhala, aby Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“):

a/ uložil povinnej osobe v petite žaloby označenej ako „MV SR, PPZ, NAKA, NJFP exp. Východ, Košice - vyšetrovateľovi PZ pplk. H. K. P. - správne orgánu“ povinnosť, aby v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku vybavil žiadosť žalobkyne z 05.08.2018 v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v platnom znení (ďalej len „zákon o slobode informácií“);

b/ v celom rozsahu zrušil „písomné podanie vybavované a podpísané pplk. A. A. F. - zástupcom riaditeľa z 06.09.2018 pod č. ČVS: PPZ-383/NKA-FP-VY-2013 s názvom: Vec: Odvolanie - k č. k. KÚV-7/20-1999 / ČVS: PPZ-383/NKA-FP-VY-2013/ - odpoveď“;

c/ priznal jej trovy konania a prípadného právneho zastúpenia.

K žalobe pripojila aj ňou podpísané listiny označené ako „Žiadosť - k č. ČVS:KÚV-7/20-1999 / ČVS: PPZ-383/NKA-FP-VY-2013 /“ (ďalej len „žiadosť“), „Odvolanie - k č. ČVS: KÚV-7/20-1999 / ČVS:

PPZ-383/NKA-FP-VY-2013 /" (ďalej len „odvolanie“), a kópiu v petite označeného listu s hlavičkou „MINISTERSTVO VNÚTRA SLOVENSKEJ REPUBLIKY, PREZÍDIUM POLICAJNÉHO ZBORU, národná kriminálna agentúra, národná jednotka finančnej polície, expozitúra Východ, Rastislavova 69, 040 01 Košice“ (ďalej len „list žalovaného“).

2. Žalobkyňa dôvodila, že pplk. P. žiadnym spôsobom nereagoval, teda ignoroval jej žiadosť z 05.08.2018 podanú v zmysle zákona o slobode informácií, takže v zákonnej lehote podľa § 17 ods. 1 tohto zákona jej nijako nesprístupnil ňou požadované informácie, teda v zmysle § 18 ods. 3 tohto zákona sa predpokladá, že vydal rozhodnutie, ktorým odmietol poskytnúť informáciu. Uviedla, že na to reagovala podaním odvolania z 26.08.2018, ktoré bolo vybavené listom žalovaného. Tvrdila, že boli týmto nesprávnym úradným postupom a nečinnosťou priamo porušené jej práva a právom chránené záujmy. Tiež tvrdila, že zo strany žalovaného ide o obchádzanie zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Žiadala o preskúmanie originálu a rovnopisu vyšetrovacieho spisu a o nariadenie ústneho pojednávania.

3. Zo žaloby a jej príloh tiež vyplynulo, že žalobkyňa žiadosťou žiadala o zaslanie fotokópií: 1. „predkladacej správy pre dozorového prokurátora z ÚŠP“, 2. „písomného pokynu prokurátorky D. č. VII/1 Gv 254/09-20 zo dňa 08.12.2009“ o vylúčení skutku na samostatné konanie, 3. „písomného pokynu prokurátorky D. č. VII/1 Gv 234/09-30 z 14.06.2010“, o spojení vecí vzťahujúcich sa na žalobkyňu na spoločné konanie.

4. Podľa listu žalovaného bola jej žiadosť (na základe odvolania) zaslaná na zaujatie stanoviska tlačového odboru kancelárie ministra vnútra Slovenskej republiky ako gestorovi poskytovania informácií v podmienkach ministerstva. Podľa stanoviska tohto útvaru žiadosť nie je žiadosťou podľa zákona o slobode informácií, žalobkyni v danej súvislosti patrí procesné postavenie obvinenej, preto má byť žiadosť riešená v režime Trestného poriadku príslušnými orgánmi činnými v trestnom konaní. Ďalej sa v liste uvádza, že žiadosť nebola od počiatku posudzovaná v režime zákona o slobode informácií a aj preto nemožno odvolanie posudzovať v medziach opravného prostriedku podľa tohto zákona. Ak sa nekonalo podľa zákona o slobode informácií, nemohlo byť vydané ani fiktívne rozhodnutie podľa § 18 ods. 3 zákona. A keďže toto podanie (odvolanie) nie je opravným prostriedkom podľa tohto zákona, neprichádza do úvahy rozhodnutie autoremedúrou podľa § 57 ods. 1 Správneho poriadku, ani predloženie druhostupňovému správne mu orgánu podľa § 57 ods. 2 Správneho poriadku. Záverom listu žalovaného sa uvádza, že žalobkyňa môže svoje práva uplatniť v zmysle Trestného poriadku, keďže vyšetrovaná vec bola prokurátorom ÚŠP GP SR vrátená na doplnenie vyšetrovania.

5. Správny súd podľa § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) správnu žalobu odmietol ako neprípustnú uznesením č. k. 6S/169/2018 z 10.10.2019 (ďalej len „odmietajúce uznesenie“). V odôvodnení po sumarizácii skutkového stavu a podaní žalobkyne i žalovaného citoval ustanovenia § 2 ods. 1, ods. 2, § 4 S.s.p. a § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona o slobode informácií. Uviedol, že z týchto ustanovení vyplýva, „že predmetom prieskumu v rámci správneho súdnictva môžu byť len také správne akty a činnosť orgánov verejnej správy, ktoré sú realizované pri výkone pôsobnosti v oblasti verejnej správy. Verejno-správnu pôsobnosť možno vymedziť ako zákonom ustanovené vrchnostenské oprávnenie orgánu verejnej správy rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch, alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb, resp. tieto normatívne určovať. Nie každý výkon orgánu verejnej správy má povahu výkonu verejnej správy. Takýto je napríklad aj postup policajných orgánov v trestnom konaní. Policajný orgán v trestnom konaní má postavenie orgánu činného v trestnom konaní, ktorého postup je upravený predovšetkým ustanoveniami zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov. Z obsahu žaloby a pripojených príloh vyplýva, že žalobkyňa žiadala informáciu od vyšetrovateľa, t.j. orgánu činného v trestnom konaní. Vyšetrovateľ - orgán činný v trestnom konaní nie je orgánom verejnej správy, ktorý vykonáva činnosť v oblasti verejnej správy, ale je činný v oblasti, ktoré upravuje iné odvetvie práva. Posudzovanie správnosti postupu, činnosti, eventuálne nečinnosti orgánu činného v trestnom konaní, nepatrí do kompetencie správneho súdu.“

II. Kasačná sťažnosť žalobkyne, vyjadrenie žalovaného

A)

6. Žalobkyňa podala proti odmietajúcemu uzneseniu kasačnú sťažnosť, ktorou žiadala, aby kasačný súd rozsudkom zrušil odmietajúce uznesenie v celom rozsahu, uložil povinnej osobe povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku vyhovieť v celom rozsahu žiadosti v súlade so zákonom o slobode informácií; ďalej aby súd v celom rozsahu zrušil list žalovaného a priznal jej trovy oboch súdnych konaní a prípadného právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Dôvody kasačnej sťažnosti oprela o ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f), g), j) S.s.p.

7. Sťažovateľka nesúhlasila s odôvodnením neprípustnosti žaloby v bodoch 8.-11. odmietajúceho uznesenia, podľa ktorého žiadala o informáciu od orgánu činného v trestnom konaní, ktorý nie je orgánom verejnej správy, ale je činný v inej oblasti práva. Považovala toto odôvodnenie za arbitrárnu, špekulatívnu, zahmlievaciu, lojálnu a enormnú snahu za každú cenu vyvinúť žalovanú stranu z jasne dokázanej nečinnosti a nezákonnosti v administratívnom konaní, ktorej sa ako verejný činiteľ v danom prípade dopustili, pričom nevylúčila ani „istý logizmus“ a príkaz zhora v tomto, podľa nej, naozaj pikantnom prípade. Ďalej ide podľa sťažovateľky o špekulatívne a filozofické obchádzanie zákona o slobode informácií súdom aj žalovaným. Tvrdila, že stav jej právnej neistoty pretrváva a jej práva a právom chránené záujmy zostali aj naďalej dokázaným nesprávnym úradným postupom a nečinnosťou označeného žalovaného v danom prípade priamo porušené.

8. Sťažovateľka tvrdila, že zákonným podkladom pre spísanie správnej žaloby je § 2 zákona o slobode informácií, ktorý žalovaného označuje za povinnú osobu, pričom jeho nečinnosť ako aj list žalovaného (všetko v administratívnom konaní) neboli v súlade so zákonom, čo mal správny súd na základe svojej právomoci, príslušnosti a ustálenej súdnej praxe preskúmať.

9. Za dôkaz týchto tvrdení považovala skutočnosť, že obsah vyjadrenia žalovaného k žalobe žiadnym vecným, právnym a ani skutkovým argumentom nevyvrátil ňou uvádzané fakty a tvrdenia zo žaloby.

10. Sťažovateľka uviedla, že sa obrátila na správny súd, aby preskúmal zákonnosť postupu a nečinnosti tohto orgánu zákonným a ústavne súladným konaním, ktorého výsledkom mal byť zákonný a spravodlivý rozsudok vo veci. Mala za to, že správny súd porušil nielen jej právo na spravodlivý proces, ale odmietajúce konanie považovala aj za nejasné, neurčité, nezrozumiteľné a skutkovo i právne nepreskúmateľné, čoho výsledkom bolo, že dôvodne podaná správna žaloba bola nezákonne odmietnutá.

11. Poukázala aj na to, že osobitnou žiadosťou doručenou správne mu súdu 29.01.2019 žiadala vytýčenie verejného ústneho pojednávania a vyjadrila svoj nesúhlas s tým, aby súd konal a rozhodol bez jeho nariadenia. Rozhodnutie správneho súdu bez nariadenia pojednávania považovala za porušenie práva na spravodlivý proces.

12. Tiež poukázala na vybranú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Napokon uviedla skutočnosti týkajúce sa priebehu trestného konania, ktoré sa voči nej vedie. Považovala toto trestné stíhanie za neprípustné, čo podľa nej spôsobilo jej dehonestáciu a degradáciu aj v jej profesionálnom postavení advokátky.

B)

13. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zaujal názor, že vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) sťažovateľka neuviedla, ktoré konkrétne procesné práva jej mali byť postupom súdu odňaté, a nie je to známe ani žalovanému.

14. Pokiaľ ide o sťažnostný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. (nesprávne právne posúdenie súdom) žalovaný namietal, že sťažovateľka nekonkretizovala, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci, a nepredložila ani svoju vlastnú argumentáciu o „správnom“ posúdení veci. Všeobecné tvrdenia sťažovateľky považoval žalovaný za nekonkrétne a nepodložené, a nespôsobilé na prejednanie. Správny súd podľa žalovaného svoje uznesenie riadne odôvodnil, a z jeho záverov je zrejmé, z akých

právnych predpisov vychádzal a akými úvahami sa riadil.

15. Rovnako vo vzťahu k dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. j) S.s.p. (nezákonné odmietnutie žaloby) žalovaný namietal nekonkrétnosť tvrdení žalobkyne. To isté uviedol aj k tvrdeniam o nejasnosti, neurčitosti, nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti uznesenia, ktorých výsledkom malo byť nezákonné odmietnutie.

16. Ďalej žalovaný argumentoval, že procesné úkony súdu pozostávajú z dvoch skupín - preskúmanie procesných podmienok a následne meritórne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Pri absencii zákonom stanovených požiadaviek (procesných podmienok) musí správny súd ukončiť konanie bez zaoberania sa nárokom žalobcu vo veci samej. Procesné podmienky pritom podľa žalovaného treba vždy skúmať podľa typu konania, v ktorom sa žalobca domáha súdnej ochrany, pričom treba najskôr ustáliť typ konania (druh žaloby). Za irelevantné označil žalovaný tvrdenie sťažovateľky, že súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, keďže nebolo vydané meritórne rozhodnutie. Za irelevantné považoval aj poukazy sťažovateľky na uznesenia trestných súdov a súvisiace názory prokurátora, ktoré nemajú priamy súvis so sťažovateľkinou žalobou.

17. Žalovaný uviedol, že kasačný súd v zmysle § 462 S.s.p. nemá právomoc na uloženie povinnosti v zmysle bodu 2 petitu kasačnej sťažnosti, ako ani na zrušenie listu žalovaného.

18. Záverom žalovaný zaujal názor, že kasačná sťažnosť ako inštitút je postavený na konkrétnom tvrdení sťažovateľa o pochybení krajského súdu v konaní. Podľa neho sa sťažovateľka rozhodla neakceptovať, že ak jej prináleží procesné postavenie obvinenej v konkrétnom trestnom konaní a z tohto trestného konania požaduje informácie či dokumenty, je nenáležitú dovoľávať sa týchto práv prostredníctvom zákona o slobode informácií. Sťažovateľkine práva sú podľa žalovaného regulované Trestným poriadkom, preto o nich môže rozhodnúť výlučne orgán činný v trestnom konaní.

19. Žalovaný tvrdil, že sťažovateľka neuviedla žiaden konkrétny dôvod, ktorý by bol spôsobilý byť predmetom súdneho prieskumu kasačným súdom. Stotožnil sa so závermi správneho súdu a navrhol kasačnú sťažnosť odmietnuť podľa § 459 písm. e) S.s.p., alebo zamietnuť podľa § 461 S.s.p.

III. Právne posúdenie kasačného súdu

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný preskúmal uznesenie správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je čiastočne dôvodná. Preto podľa § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil uznesenie správneho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

21. Úlohou kasačného súdu bolo rozhodnúť o kasačnej sťažnosti sťažovateľky, čo v prvom kroku vyžadovalo ustáliť sťažnostné body. Ako postrehol aj žalovaný, sťažovateľka svoje jednotlivé námietky proti odmietajúcemu uzneseniu neformulovala veľmi podrobne, možno povedať že skôr chaoticky. Sťažovateľka dokonca naznačovala akési spiknutie štátnych orgánov proti nej, čo bez relevantných dôkazov prirodzene nemožno vnímať ako zmysluplnú argumentáciu. Aj samotný petít kasačnej sťažnosti (ktorým však nie je kasačný súd viazaný v zmysle § 453 S.s.p.) bol prekvapujúci, keď sťažovateľka okrem zrušenia odmietajúceho uznesenia (čo je jediný možný pre sťažovateľku prospešný výsledok konania) navrhovala aj uloženie povinnosti vyhovieť žiadosti, a zrušenie listu žalovaného - takéto rozhodnutia by však boli v rozpore s § 462 S.s.p.

22. Správne súdu sťažovateľka vyčítala snahu vyvinieť žalovaného z nečinnosti a nezákonnosti v administratívnom konaní a obchádzanie zákona o slobode informácií, čo azda možno zaradiť k sťažovateľkou označenému sťažnostnému dôvodu spočívajúcemu v nesprávnom právnom posúdení, avšak sťažovateľka nesformulovala konkrétne, v čom konkrétne malo spočívať nesprávne právne

posúdenie správneho súdu, preto samostatne tieto tvrdenia nie sú spôsobilé prieskumu kasačného súdu. Navyše správny súd ani nepriekročil k meritórnemu prieskumu žalobných bodov.

23. Rovnako pri tvrdení, že odmietajúce uznesenie je nejasné, neurčité, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, čím malo byť porušené sťažovateľkino právo na spravodlivý proces, kasačný súd musí konštatovať, že z kasačnej sťažnosti nie je zrejmé, čomu z uznesenia sťažovateľka neporozumela, čo považovala za nejasné a neurčité, a dokonca ani to, ktoré závery či úvahy súdu považovala za nepreskúmateľné.

24. Konkrétnejšia bola sťažovateľka pri námietke, že správny súd rozhodol bez nariadenia verejného pojednávania, o ktorého nariadenie sa usilovala v podaní doručenom správne súdu dňa 28.01.2019. Nepochybne nenariadenie pojednávania v prípade, keď to zákon prikazuje, je porušením zákona a spravidla v takom prípade dochádza až k porušeniu práva na spravodlivý proces jedného z účastníkov. Lenže ako správne upozornil žalovaný, takéto nariadenie pojednávania má obyčajne význam len vtedy, keď súd pristupuje k meritórnemu prieskumu. Navyše, podľa § 182 ods. 1 písm. g) S.s.p. je vyjadrenie, či žalobca žiada nariadenie pojednávania, obligatórnou náležitosťou žaloby s tým, že na neskoršiu žiadosť žalobcu o nariadenie pojednávania správny súd neprihliada. V súdnej veci však sťažovateľka o nariadenie pojednávania žiadala až práve dodatočným podaním, preto naň správny súd nemal prihliadať, ani keby žalobu neodmietal. Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti netvrdila, že by predseda senátu musel nariadiť pojednávanie z iných dôvodov v zmysle § 107 ods. 1 S.s.p. Nenariadenie pojednávania v situácii, keď nie je dôvod o ňom uvažovať, nemusí správny súd ani odôvodňovať. Preto kasačný súd vyhodnotil tento sťažnostný bod za nedôvodný.

25. Napokon teda zostal na posúdenie kasačného súdu posledný sťažnostný bod, kde sťažovateľka namietla nezákonné odmietnutie jej žaloby (§ 440 ods. 1 písm. j/ S.s.p.). Tento dôvod kasačnej sťažnosti v sebe vzhľadom na svoju povahu môže čiastočne zahŕňať napríklad aj nesprávne právne posúdenie procesných noriem či predmetu konania súdom, jeho nesprávny procesný postup, a preto v konečnom dôsledku nezákonné odmietnutie predstavuje popretie práva na prístup k súdu v najširšom zmysle.

26. Ani pri tomto sťažnostnom bode si sťažovateľka nedala veľkú námahu pri formulovaní konkrétnych dôvodov, prečo jej žaloba nemala byť odmietnutá. Z kasačnej sťažnosti však kasačný súd vyrozumel, že sťažovateľka považovala za podstatný argument to, že pri podávaní žaloby vychádzala z ustanovenia § 2 zákona o slobode informácií, podľa ktorého je žalovaný povinnou osobou. Následne tvrdila, že vydaný list žalovaného a (ňou tvrdená) nečinnosť boli „všetko v administratívnom konaní“ a boli nesúladné so zákonom, čo v žalobe žiadala preskúmať. Tým podľa kasačného súdu síce dost' stroho, ale priamo protirečila rozhodujúcemu záveru správneho súdu, že žalovaný (resp. vyšetrovateľ) ako orgán činný v trestnom konaní nie je orgánom verejnej správy, ale jeho činnosť je upravená predovšetkým Trestným poriadkom.

27. Kasačný súd dospel k zisteniu, že tento poukaz sťažovateľky je relevantný. Krajský súd síce správne uviedol, že činnosť orgánu činného v trestnom konaní nie je pri úkonoch trestného konania možné považovať za činnosť orgánu verejnej správy. Avšak sťažovateľka sa nedomáhala prieskumu úkonu podľa Trestného poriadku, naopak sa domáhala prieskumu ňou tvrdenej nečinnosti povinnej osoby v administratívnom konaní, ktoré podľa jej tvrdení malo začať podaním žiadosti v zmysle zákona o slobode informácií. Popri tom navrhovala zrušenie listu žalovaného, ktorý preto azda považovala za opatrenie, ktoré vzišlo z ňou iniciovaného administratívneho konania. List žalovaného bol vydaný v reakcii na sťažovateľkou podané administratívne odvolanie.

28. Kasačný súd musí konštatovať, že celkom neporozumel úvahe správneho súdu, že tu nie je daná právomoc správneho súdu preto, že povinnou osobou je orgán činný v trestnom konaní. Totiž povinnými osobami sú v zmysle § 2 zákona o slobode informácií aj také štátne orgány, ktoré nie sú podľa svojej hlavnej právomoci orgánmi verejnej správy (napríklad prezident republiky, národná rada, či ústavný súd). Orgánmi verejnej správy sa však stávajú v konaní o žiadosti podľa zákona o slobode informácií, kedy rozhodujú o žiadosti o sprístupnenie informácií. Takéto konanie sa začína doručením

žiadosti. Zákon o slobode informácií okrem vymedzenia okruhu povinných osôb výslovne upravuje aj dôvody a podmienky obmedzenia či vylúčenia prístupu k požadovaným informáciám, aj keď nimi povinné osoby disponujú. Ak sa žiadateľ domáha informácií, ktoré podliehajú takýmto reštrikciám, má povinná osoba o nesprístupnení informácií rozhodnúť (§ 18 ods. 2 zákona o slobode informácií). Prípadný výrok o nesprístupnení informácií je potom preskúmateľný správnym súdom. Ak však vedno so žalovaným ani správny súd nepovažuje žiadosť sťažovateľky za podanie, ktorým sa začína konanie podľa zákona o slobode informácií, musí to vo svojom rozhodnutí dostatočne zrozumiteľne (preskúmateľne) vysvetliť.

29. Preto sa mal správny súd pri posudzovaní svojej právomoci a prípustnosti správnej žaloby zaoberať nielen tým, akému štátnemu orgánu bola žiadosť adresovaná, ale aj jej obsahom, či sa jej podaním začalo administratívne konanie, či v ňom postupoval žalovaný zákonom stanoveným spôsobom a prípadne aká je právna kvalita a následky listu žalovaného. S tým potom súvisí potreba vysporiadať sa s otázkou, či správna žaloba iniciuje konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy, alebo konanie o všeobecnej správnej žalobe (proti opatreniu), prípadne či je kvôli umožneniu garantovaného prístupu k súdu potrebný určitý menej formálny postup. Kasačný súd tiež pripomína, že pri žalobe proti nečinnosti sa (okrem výnimočných prípadov) vyžaduje aj žalobe predchádzajúce neúspešné vyčerpanie sťažnosti podľa osobitného predpisu alebo podnetu na prokuratúre (§ 244 ods. 1, § 246 ods. 2 S.s.p.). Na vyjasnenie týchto otázok môže prípadne slúžiť aj ďalšia komunikácia so sťažovateľkou kvôli odstráneniu nedostatkov podania (§ 59, § 60 S.s.p.) .

30. Kasačný súd poznamenáva, že ak správny súd dospeje k zisteniu, že vec nepatrí do jeho právomoci (bod 9 odôvodnenia odmietajúceho uznesenia), musí buď zastaviť konanie a prípadne postúpiť vec príslušnému orgánu inému než súdu (§ 18 ods. 1 S.s.p.), alebo vec postúpiť príslušnému súdu (§ 18 ods. 2 S.s.p., § 43 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Zaiste takýto záver o chýbajúcej právomoci nezakladá dôvod pre odmietnutie správnej žaloby pre jej neprípustnosť podľa § 98 ods. 1 písm. g/ S.s.p., k čomu zjavne smeroval správny súd.

31. Kasačný súd takisto pripomína, že jeho vyššie uvedené závery neprejudikujú výsledok prípadného meritórneho rozhodovania o žalobe sťažovateľky, kasačný súd sa v medziach kasačnej sťažnosti venoval iba posúdeniu konkrétneho výroku správneho súdu o odmietnutí žaloby a jeho odôvodnenia.

32. Správny súd v ďalšom konaní rozhodne aj o náhrade trov kasačného konania v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.